

Forfatter: Nansen, Betty

Titel: BREV TIL: Michaëlis, Karin FRA: Nansen, Betty (19uu-07-01)

Citation: Nansen, Betty: "BREV TIL: Michaëlis, Karin FRA: Nansen, Betty (19uu-07-01)", i *Kvindehjerter*, GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK FORLAG, s. 40. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002137185-000-shoot-L0021371850000005.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Kvindehjerter

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Nansen, Betty, *Kvindehjærter*,

Sthlm. 1. Juli.

Kære Ven!

Klokken er over tolv. Den syge Dame skulde forlængst have ligget i sin Seng, — men det er ikke til at tænke paa i et Vejr som dette. Aftnerne her mod Nord er saa skønne.

Og jeg er alene.

Jeg har gaaet frem og tilbage i Stuerne en hel Time, tror jeg. Jeg har drejet op for alle Kronerne og ladet dem lyse paa Stolenes hæsle Brocade og Væggenes fantastiske Schäferier. Jeg synes med ét her er dejligt. Melanie sendte jeg i Seng for et Par Timer siden, Nøglen er drejet om i alle Dørene — jeg er alene den hele lange Nat. Og imorgen og iovermorgen — tredsindstyve Dage og Nætter.

Se det kan De nu slet ikke begribe, Betzy, De der er vant til at sove og spise og tænke sammen med en anden. Men for den, der blev ensom i sig s. 41selv, er det en ulidelig Pine Dag efter Dag at spille den samme Komædie. Hos mig er det blevet lidt af en Galskab, dette at jeg aldrig véd mig sikker.

Saadan som Forholdet er mellem mig og Wladimir, giver vi jo hinanden den størst mulige Frihed. Men alligevel — Mennesker, der har levet aarevis sammen, kommer til at øve Kontrol med hinanden. Jeg véd intet, der udvikler Rethaveriet og Herskesygen som Ægteskabet. Man vænner sig til at betragte den anden som noget, der tilhører en, man bestemmer over hinanden paa den modbydeligste Maade. »Hvor gaar du hen — hvor kommer du fra — hvem talte du med«, det er saa ligegyldigt og saa dræbende pinagtigt.

I to Maaneder alene, uden Opsyn, det er næsten ikke til at forstaa . . .

Jeg fulgte dem paa Skibet Klokken 9. Baade Wladimir og Natascha var lidt krænkedede. Den lille Selvherskerinde, hvis eneste »Indskrænking« jeg er, skulde for første Gang være paa egen Haand. Hun var forfærdelig morsom i sin nye Værdighed, umaadelig overlegen overfor Faderen, som hun s. 42styrer med en Haandbevægelse, men med idelige Sideblik til mig, fra hvem hun er vant til at modtage Parolen. Jeg er ikke det mindste bange for at slippe hende ud paa egen Haand. De vil forkæle og ødelægge hende, saa godt de kan, og som den lille kloge Person hun er, vil hun foragte dem i sit Hjærte og længes efter Ansvarsløsheden under mit Regimente. Børn trives allerbedst i sikre velordnede Forhold. De vil have en fast Haand over sig.

Som De hører, er jeg en stor Pædagog, det havde De maaske slet ikke tænkt Dem?

Allerede mens jeg stod dernede paa Kajen, begyndte den Følelse, som nu synger og jubler inden i mig. Den var som en stor Utaalmodighed, jeg kun med Møje beherskede. Jeg maatte passe paa mit Ansigt, at det ikke skulde røbe min Glæde.

Saa kom de da afsted, og jeg stod alene tilbage. Da de var saa langt borte, at jeg ikke kunde skimte deres Ansigter, vendte jeg mig for at gaa de Par Skridt til Hotellet. Men da jeg vilde give Kusken Ordre, bestemte jeg mig om. Jeg vilde køre en Tur i det dejlige Vejr.

Er jeg træt og ligegyldig med alt andet, paa det s. 43bliver jeg aldrig blaseret. Jeg elsker at køre — alene — i en god Vogn. Der falder den vidunderligste Fred og Hvile over mit urolige Sind. Automobil duer ikke. Der er bestandig Sensation med overkørte Høns og Kurver, der synes rent umulige at klare. Men en Vogn, der fjedrer mildt og blødt, forspændt med Wladimirs beundrede Orloffer — det er dejligt. — Der er ogsaa noget saa velsignet betryggende ved de to brede Rygge der foran . . . nej Betzy, jeg maatte le, da De omtalte min »fire Alens Kosak«. Kosakkerne er et Regiment, det vilde svare til, om De kørte med en Gardist paa Bukken. Min »Kosak« er forresten god nok, han har det rette Slavesind.

Jeg kørte min Yndlingstur ud ad Drottningholm. Er det dog ikke underligt, den Magt de første Indtryk har paa ens Sind. Jeg tror Barndommen er livsbestemmende for os alle, jeg kan ikke forklare det, som jeg vilde, men — jeg tror f. Ex., at den, der voksede op i Rigdom, vænner sig aldrig til Fattigdom senere hen, og den, hvis Barndom gik hen i evig Bekymring for at faa det til at række, tilegner sig aldrig den fødte Rigmands Tryghed, s. 44om han saa blev syv Gange Millionær. Der sidder en Angst igen. Og et aldrig tilfredsstillet Begær. Det gælder maaske ikke alle, men jeg er sikker paa, at min berømte Ødselhed simpelthen bunder i det, at jeg tyve Aar af mit Liv har set alt omkring mig opløses og tilintetgøres af den usleste Pengenød.

Jeg hader Penge. Det er det gemeneste af alt, intet gør Mennesker saa ringe og sjofle — det er saa vidunderligt at smide dem rundt, der er som en Befrielse i det.

Hvordan kom jeg ind paa dette? Jo, det var Vejen til Drottningholm. Jeg elsker den, fordi man skal over tre »hængende« Broer. Jeg havde aldrig set saadan en løs Træbro, førend jeg kom til Rusland, og det, jeg mente med min lange Snak før, var, at alle de ydre Indtryk, man faar som Voksen, bestandig paavirker En som noget fremmed — det er dog noget rædsomt Vaas. Det maa være vanvittigt svært at være Digter, at kunne finde netop de Ord, der dækker Tanken — puh, jeg har aldrig som Barn kørt paa en løs Træbro, med Hestene

Nansen, Betty, *Kvindehjærter*,

i s. 45 Vand til Knæene, derfor synes jeg, det er saa yndigt nu!!!

Herregud, hvor jeg vrøvler, Betzy — og hvor det er dejligt. Jeg kan ikke mindes, at jeg paa længe har været i et Humør som iaften. Og saa morsomt, at jeg har Dem at sladre med — for det har vi da altid kunnet sammen. Men det er snart længe siden.

Kan De huske Sommeren paa Sophienborg, hvor hele Banden var samlet? Kan De huske »Geheimenaaden«, der havde forliebet sig i mig og absolut vilde, jeg skulde læse højt for hende, naar hun var kommen i Seng? De havde altid Æggetoddy til mig bagefter, fordi jeg maatte raabe mig ganske hæs. —

Og Ulrik Christian! De véd ikke, hvor det var sært for mig at læse Dødsannoncen forleden. Jeg tror ikke, han har været i min Hjerne i 10—15 Aar, og alligevel gav det et Ryk i mig, da jeg saá, han var død — i sit 46de Aar. Betzy, Betzy, hvor vi bliver gamle!

Jeg kan slet ikke tænke mig Ulrik Christian graahaaret og indfalden. Sidste Gang jeg saá ham, s. 46 var vist ved Ellis Bryllup et Par Maaneder før mit eget.

Jeg har af og til tænkt paa, om De ikke var forelsket i ham den Sommer, men resolut trak Dem ind i Dem selv, da De opdagede, han kurede til mig. Naa, det tror jeg nu ikke, De skal fortryde. Stakkels Alice Hesseldorf maatte vist i mere end én Forstand betale sin Grevekrone dyrt.

Jeg husker saa tydeligt, hvor sprækfærdige Olga Rathlov og jeg var den Formiddag, »U C« holdt sit Indtog med en Oppakning, som skulde han til Ceylon. Vi havde den foregaaende Sommer overværet den mislykkede attaque paa Polly Løvenchrone, og var uhyre spændt paa, hvilke Skandaler den gode Gyldenhjelm vilde opvarte med paa Sophienborg. Fra Rejstrup maatte han jo fortrække temmelig hovedkuls, fordi gamle Løvenchrone kom under Vejr med, at »U C« havde indlogeret to af Kjøbenhavns mest berygtede »Damer« som sine Søstre paa Hotellet i Viborg. Han red derind hver Dag mellem Frokost og Middag, men da Damerne kedede sig om Aftnen, indledede de Bekendtskab med den stedlige Militærstyrke, og det blev den s. 47 vildeste Skandale, da det rygtedes i Staden, at Comtesserne Gyldenhjelm hver Nat souperede med en halv Snes Løjtnanter og sluttede med at lade sig bortauktionere til næste Morgen.

Nu skulde altsaa De bestormes, der var en mandig Beslutsomhed i U Cs vandblaa Øjne. Og i Løbet af de næste Dage oprulledes der for vore undrende Blikke et Panorama af tærnede Benklæder, regnbuefarvede Slips og kødfarvede Silkeskjorter, der var saa uanstændige, at en Gardist maatte rødme, — Men efter disse Kraftanstrengelser var det, ligesom han klappede sammen. Til Rideturene med Dem, som var bleven aftalt den første Dag og som vi andre pligtskyldigst entholdt os fra, sov han regelmæssigt over sig. Han var i det hele taget paafaldende søvrig. Han kunde ved Frokostbordet være ganske grøn af Utidighed.

Saa blev min Mistænksomhed vakt. Og gennem Stuepigen fik jeg at vide, at Grev Gyldenhjelm hver Aften halede den svenske Mejerske ind ad sit Vindue. Dog kom hun næppe paa en Svane. Efter denne værdifulde Oplysning begav jeg mig ned i Mejeriet. Pigebarnet var egentlig køn, med s. 48 en Hals der lyste af Hvidhed, men grovlemmet som et Karlfolk.

Kvindehjærter.

4

Jeg beholdt min nye Viden for mig selv og besluttede at tale med Ulrik Christian. Jeg vilde advare ham og bevidne ham min Afsky for hans Usædelighed. Efter Middag fik jeg ham ned i Haven og foreholdt ham strængt hans umoralske Levned. Han tog det med irriterende Overlegenhed. Det var simpelthen Løgn, hvor jeg kunde faa en saadan Tanke om hans Smag osv. . . .

Til sidst blev jeg ivrig og sagde i en ret ophidset Tone: Vaas, U C, hun har selv fortalt det! — Som et Lyn vendte han sig mod mig: Praler hun, den Mær! Til hvem?

Hans grandseigneur-Fortørnelse var saa ustyrlig morsom, at jeg maatte le. Saa lo vi sammen vi to og snakkede sort den ganske Aften til Ærgrelse for Jer andre.

Nu er jeg søvrig, hvilket ikke er underligt. Klokkeren er over 4, og Solen skinner paa min Næse.

A demain.